

Вечоріє і темніє,
По землі лягає мла,
І не зійде срібний місяць:
Хмара небо залягла.

Хукни ти, моя дружино,
У віконечко на скло:
Подивись, як замітає
Сніг і церкву, і село.

Він подме й на нашу хату
І по стрісі до труби
І широкі, і високі
Понамітує горби.

Стане холодно надворі,
І біда тому, кого
Хуртовина в чистім полі
Та й настигне одного!

Тільки ти, моя голубко,
Не журись, що зайде ніч:
Я внесу соломи й хмизу,
Затоплю у хаті піч.

Затріщить сира ліщина,
Розгориться, запала, —
І нехай тоді надворі
Свище вітер, пада мла!

1887

